

Τὸ ἄλλο βράδυ εὔρε τὴν συντροφιά ζωηράν καὶ εὐθυμον. Οἱλοι ἐγελοῦσαν ἀκόμη ...

— Αἱ! ἀπόψε, δεσποινίς, θὰ σᾶς ἀπαγγείλω ἓνα κωμικὸν

μονόλογον θαυμάσιον. ποῦ θὰ ξεραθῆτε ὅλοι στὰ γέλια!..

— Χάχ, ἄ, ἄ, ἄ ἄ! Τὸ ξέρω κ' ἐγώ! Τώρα ποῦ μᾶς κρατάει ἀπό χθές τὸ νευρικό γέ-

λιο τοῦ ὑπνωτισμοῦ! ... Βρίσκετε τὸ ἔδαφος ἐλεύθερον ...

Ἐν τούτοις ἀπεφασίσθη νὰ τὸν ἀπαγγείλῃ. Ἐβαλε, ὁ κακόμοιρος, ὅλα τὰ δυνατὰ του διὰ νὰ μὴ διαφεύσῃ τὸ τ α λ ἄ ν ποῦ τοῦ ἀνεκάλυψεν ἡ ἀξιέραστος δεσποινίς ...

Ἄλλὰ τὰ χάχανα ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύουν βαθμηδόν, καὶ μετ' ὀλίγον ἓνα γενικὸν χάσμημα κατέλαβεν ὅλους, σὰν νὰ ἤρχισε νὰ ἐπιδρᾷ τότε μόνον ὁ χθεσινός ... ὑπνωτισμός.

Ὅταν ἡ ἀπαγγελία τοῦ κωμικοῦ μονολόγου ἐτελείωσε καὶ ἡ συντροφιά ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ ὕπνου, ὁ Ζαννῆκος ἐξέφραζε τὴν ἐκπλήξιν του.

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε Ζαννῆκε, τοῦ λέγει ἡ πονηρὰ δεσποινίς. Ἐέρετε τί ἀνεκάλυψα πάλι ἀπόψε;

— Τί;

— Πῶς πρέπει νὰ ξαναγυρίσετε πάλι 'ς τὰ πειράματα τοῦ ὑπνωτισμοῦ!

ΣΑΤΑΝΑΣ

Εἰς ἐρωτότροπον Ἄρσακειάδα

Τὸ βλέπω πῶς ξεσκόλισε καὶ ξέρεις γράμματα πολλὰ,
μικρά μου Ἄβροκόμη,
καὶ τὰ μοιράζεις σ' ὅποιον βρῆς καὶ ουστημένα καὶ ἀπλᾶ
καὶ poste restante ἀκόμη!..

ΕΩΣΦΟΡΟΣ